

Sisällys

Aiemmin ilmestynyt.....	6
Luku 1: Jälki-istunto.....	9
Luku 2: Palkintojuhla.....	14
Luku 3: Varas.....	24
Luku 4: Jäljillä.....	31
Luku 5: Churchillin maanalainen päämaja.....	35
Luku 6: Syvemmälle maan alle.....	40
Luku 7: Pakoreitti.....	46
Luku 8: Piiri.....	52
Luku 9: CXR.....	58
Luku 10: Pääsy kielletty.....	63
Luku 11: Paluu Swindlebrookiin.....	68
Luku 12: Junajengi.....	74
Luku 13: Tutkimuksia.....	83
Luku 14: Maan päällä.....	89

Luku 15: Humphreyn yllätys.....	95
Luku 16: Piilossa.....	103
Luku 17: Kaikki kyytiin.....	112
Luku 18: Metro.....	118
Luku 19: Crystal Palacen puisto.....	124
Luku 20: Labyrintti.....	130
Luku 21: Dinosaurukset.....	136
Luku 22: Bussissa taas.....	142
Luku 23: Missä Lara ja Barney ovat?.....	145
Luku 24: Laran ja Barneyn matka.....	150
Luku 25: Jälleennäkemisiä.....	157
Luku 26: Dover.....	164
Luku 27: Maanalainen sairaala.....	171
Luku 28: Viimeinen kätkö.....	177
Luku 29: Ansassa.....	182
Luku 30: Pakoreittiä etsimässä.....	189
Luku 31: Seikkailun loppu.....	194
Kiitokset.....	200
Tietoa kirjailijasta.....	202

Luku 1

Jälki-istunto

Yksi elämän suurimpia mysteerejä lienee se, että rangaistaanko jälki-istunnolla enemmän oppilasta vai opettajaa.

”Tietysti menit hankkimaan itsellesi jälki-istuntoa lukukauden vihoviimeisenä päivänä”, opettaja Rottin nuhteli edessään olevaa pienikokoista poikaa. ”Voisin aloitella parhaillaan joululomaa, mutta ehei, iltapäiväni kuluu sinun kanssasi.” Opettaja näytti yhtä tyytyväiseltä kuin ihminen, jota haisunäätä on ruiskuttanut kasvoihin.

”Rottamaista tuuria, opettaja Rottin”, sanoi Rufus Kexley, joka nojautui tuoliaan vasten ja katseli kattoon.

”Aivan kuin en olisi tuota kuullut aiemmin... Eikä onnella ole mitään tekemistä asian kanssa. Miksi sinä

tällä kertaa olet täällä?” Opettaja otti työpöydältään raportin ja luki sen ääneen.

”Rufus Kexleyn jälki-istunnon syyt: Käytti luovan kirjoittamisen oppitunnin pierurunon kirjoittamiseen. Käytti ilman lupaa koulun Tannoy-kaiuttimia lukeakseen yllä mainitun runon ääneen. Esitti merirosvoa –”

”Arr, kippari”, Rufus keskeytti, hyppäsi tuolinsa päälle ja teki pieruääniä kainalollaan.

”Istu alas.” Opettaja Rottin mulkaisi Rufusta ja jatkoi sitten lukemista.

”Esitti merirosvoa ja luki yllä mainitun runon koko koululle lounaan aikana. Tekeytyi uuden tosi-tv-ohjelman tähdeksi –”

”Annoin sille nimeksi Kexleyt, vähän niin kuin Kardashianit.”

”Minä taas kutsun sitä naurettavaksi tavaksi hankkia jälki-istuntoa. Eikä siinä vielä kaikki...”

”Räjäytti Daisy Duncelyn tiedeprojektin –”

”Hei”, Rufus vastusteli. ”Se oli vahinko.”

”Daisy on vuotta ylemmällä luokalla serkkusi kanssa, eikä sinun olisi edes pitänyt olla samassa luokahuoneessa.”

Rufus risti käsivartensa ja huokaisi.

”Lennätti kolme leikkidronea koulun käytäville; merkitsi droneihin numerot yksi, kaksi ja neljä, minkä vuoksi koulun

henkilökunta vietti kaksi tuntia etsien kolmatta dronea, jota ei ollut olemassakaan –”

Sen muistaessaan Rufus purskahti nauruun ja piteli kylkiään.

”Tämä ei ole hauskaa.”

”Käytti musiikintunnin –”

Opettaja Rottin työnsi Rufuksen ilkitöiden pitkän listan pöytänsä poikki. ”Äh, nyt riittää, alan jo kyllästyä. Miksi teet näitä temppuja? Ja mikä tärkeämpää, miksi teit ne kaikki lukukauden viimeisenä päivänä, kun jälki-istunnon valvominen on minun vastuullani?”

”Viihteen vuoksi”, Rufus selitti. ”Viihdyttäminen on taidetta. Ei taiteilijaa pitäisi rankaista työnsä vuoksi.”

”*Taidetta?*” opettaja Rottin sähköitti ja rypisti nenäänsä. ”Mistä kuulit tuollaista roskaa? Kuule, Rufus, tiedän kyllä, että kaikki muut lapset nauttivat vitseistäsi, mutta missä he ovat nyt? He ovat kotonaan, ja siellä minunkin pitäisi olla.”

”Niiden lasten kotona, vai?”

”Niin – tai ei, ei tietenkään, vaan minun kotonani!” Opettaja Rottinin kasvot alkoivat punehtua. ”Ketään ei eroteta koulusta syyslukukaudella täällä Swindlebrookissa, mutta olet kyllä menossa siihen suuntaan kevätkaudella, jos sama meno jatkuu.”

”*Eroteta?*” Rufus sanoi ja nielaisi kovasti. ”Ei minua voida erottaa! Sarah-täti lähettäisi minut takaisin isovanhemmilleni. He alkavat vanhentua, joten he saattaisivat passittaa minut Hollywoodiin äitini luokse! Ja äiti on ihan katastrofi. Ei kai minua eroteta?”

”Yhyy”, opettaja ilkkui ja pyyhki silmiään. ”Kerro jollekin, jota kiinnostaa. Tiedän vain, etten tuhlaa enää yhtäkään ylimääräistä tuntia koulun jälkeen sinun kanssasi istumiseen, kun voisit olla kotona katso-massa *Kolumbon* uusintoja. Saat luvan ryhdistäytyä... tai sinut erotetaan.”

Tuntia myöhemmin Rufus roikotti päätään ja kamposi itsensä tätinsä auton takapenkille. Hänen serkkunsa bordercollie, Barney, aisti hänen matalan mielialansa ja hukutti hänet nuolaisuihin.

”Olipa siinä varsinainen alku joululomalle”, rouva Jacobs sanoi kulmiaan kurtistaen, kun hän ohjasi auton pois lähes autiolta koulun parkkipaikalta. ”Meidän on keskusteltava käytöksestäsi vakavasti, Rufus. Et voi hankkiutua koko ajan hankaluuksiin.”

”*Tiedän*”, Rufus kuiskasi. ”Ei enää piloja... ei aina-kaan koulussa.”

Lara kääntyi ja katsoi serkkuaan vihaisesti etupenkiltä. ”Tai kotona!”

”Peruisin huomisen reissumme, ellei Tom olisi jo Cornwallista tulevassa junassa”, rouva Jacobs sanoi. ”Et oikeastaan ansaitse päästä palkintojuhlaan, Rufus.”

”Äiti”, Lara hengähti suu auki. ”Minä ansaitseen edelleen päästä sinne.”

”Kenenkään teistä ei pitäisi päästä sinne”, rouva Jacobs sanoi ja pudisti päätään. ”On kulunut vasta pari kuukautta siitä, kun te kaikki otitte ja lähditte Egyptiin kertomatta minulle ja hankkiuduite suureen vaaraan.”

”Mutta me löysimme valtavan aarrekätkön”, Rufus sanoi hieroen käsiään yhteen.

”Se ei oikeuta tilannetta, Rufus. Olen varmaan hullu, kun päästän teidät kolme taas yhteen.”

”Neljä”, Lara korjasi. ”Barney tulee mukaan huomenna.”

”No, Logan ja Dee eivät ole täällä, joten emme voi lentää minnekään”, Rufus sanoi ja tuijotti ulos ikkunasta haaveillen siitä, kun he saapuivat lentokentälle keskellä yötä matkustaakseen Kairoon.

”Missä Logan-setä muuten on?” Lara kysyi.

”Hän on Amerikassa Deen kanssa. He koettavat myydä idean uudesta tv-sarjasta joillekin johtajille. Ja minä jään maisemiin tämän loman ajaksi ja pidän teitä silmällä, joten lisää seikkailuja ei ole luvassa!”

Luku 2

Palkintojuhla

Myöhemmin sinä iltana rouva Jacobs ajoi takaisin asemalle. Lara, Rufus ja Barney odottivat portilla, kun matkustajien virta kiiruhti sen läpi.

”Tiedäthän, että äiti oli oikeassa”, Lara sanoi serkulleen. ”Et saa enää joutua jatkuvasti jälki-istuntoon, ei se ole vaivan arvoista. Sinut voidaan –”

”Erotaa koulusta”, Rufus sanoi nielaisten. ”Tiedän, tiedän. Muutun kyllä joulun jälkeen. Uusi vuosi, uusi minä...” Rufus tepasteli aseman väenpaljouden mukana kuin olisi malli muotinäytöksessä ja heilautti hiekanvärisiä hiuksiaan katsoessaan olkansa yli.

Lara huokasi. Rufus heitti kaiken lekeriksi koko ajan. Vaikka serkku ärsytti häntä päivittäin, hän ei halunnut, että tämä erotettaisiin koulusta ja lähetettäisiin asumaan äitinsä luokse Los Angelesiin.

Barney kohotti päätään ja haukahti. He huomasivat matkustajajoukon perällä Tomin, joka kantoi reppua ja raahasi matkalaukkua, jonka pyörät olivat rikki. Tomin silmät kirkastuivat, kun hän näki ystävänsä, ja hän tuli kiireesti heitä kohti.

”Hei, kaverit”, hän sanoi, veti laukkunsa puomien läpi yhdellä kädellä ja hieroi Barney’n päätä toisella.

”Pääsit perille”, Lara huudahti ja veti Barneyta taaksepäin, kun se yritti hypätä Tomin laukun päälle ja nuolla tämän kasvoja.

”Sarah-täti on *aikamoisella* päällä”, Rufus sanoi. ”Hän olisi perunut reissumme, jos et olisi ollut jo junassa.”

”Äiti ja isä ovat edelleen vihaisia minulle Egyptin takia”, Tom sanoi punastuen. ”Tämä on ensimmäinen kerta kahteen kuukauteen, kun olen käynyt jossain muualla kuin koulussa. Kaikki muu aika on mennyt linnan töissä.”

”Mutta olet muutenkin aina vapaa-ajallasi töissä linnassa”, Lara sanoi.

”No joo.” Tom kohautti harteitaan. ”Äiti ja isä eivät oikein tienneet, miten rankaista minua, jos rehellisiä ollaan. He tolkuttivat, että pitäisi tehdä kotitöitä, vaikka olin jo tehnyt ne. Herb oli innoissaan koko jutusta ja halusi kuulla siitä uudestaan ja uudestaan.”

Rouva Jacobs tervehti Tomia, kun he kapusivat autoon, ja ohjasi auton kulmauksesta kohti kotia.

”Moneltako meidän on oltava Lontoossa huomenna, rouva Jacobs?” Tom kysyi.

”Tilaisuuden alussa on lounas kello yhdeltä”, rouva Jacobs vastasi. ”Paikka ei ole kovin kaukana Charing Crossin asemalta, joten menemme juuri ennen puoltapäivää lähtevällä junalla.”

* * *

Lara, Rufus, Tom, Barney ja rouva Jacobs seisoivat Charing Crossin aseman edessä puoli yhdeltä seuraavana päivänä. Tom ja rouva Jacobs katsoivat karttaa Tomin puhelimesta, kun taas Barney nuuhki innoissaan jokaista ihmistä, joka kulki heidän ohitseensa vilkkailla kaduille.

”Meidän pitää mennä tuohon suuntaan”, Tom sanoi ja osoitti Trafalgar Squaren aukiota kohti. Hän katsoi puhelintaan kävellessään eteenpäin ja törmäsi päin tyttöä.

”Anteeksi, anteeksi”, Tom sanoi, ennen kuin tunisti punahiuksisen tytön edessään. ”Daisy!”

”Heippa”, sanoi Laran paras ystävä Daisy, joka asui kadun toisella puolella. ”Mitä te täällä teette?”

”Olemme menossa egyptologian laitoksen lounaale”, Lara sanoi. ”Minähän kerroin siitä.”

”Oi!” Daisy kääntyi äitinsä puoleen ja tönäisi tätä kylkeen. ”Saanko minä mennä, äiti? Saanko? Saanko?”

Hänen äitinsä kasvot alkoivat punertaa. ”Daisy, kuinka monta kertaa olen sanonut, ettet saa kutsua itseäsi paikkoihin? Anteeksi, Sarah.”

”Äiti”, Lara sanoi. ”Eikö meillä ole ylimääräinen paikka, koska Logan ei pääse tulemaan?”

”Eikö Logan pääsekään?” Daisyn rinta lysähti.

”Loganilla oli kyllä paikka”, rouva Jacobs sanoi, ”mutta Daisyllä ja hänen äidillään on varmasti muuta menoa.”

”Minulla ei kyllä ole”, Daisy sanoi ja nyki äitinsä takin hihaa. ”Sinähän voit mennä tapaamaan Iris-tätiä ilman minuakin, eikö niin, äiti?”

”Onko kaikilla teidän suvussanne kukkanimet?” Rufus kysyi ja kallisti päätään sivulle.

”Kaikilla paitsi isällä. Minä olen Daisy, siskoni on Rose, äiti on Lily, täti on Iris ja isä on... Martin. Joten äiti, voinko mennä heidän mukaansa?”

Lily Duncely katsoi tyttärensä odottavia kasvoja. ”Vain siinä tapauksessa, jos se sopii Laran äidille.”

”Tietysti sopii”, sanoi rouva Jacobs. ”Mutta meidän täytyy pitää kiirettä. Tom, tiedätkö, mihin suuntaan menemme?”

”Tännepäin”, Tom sanoi, lähti eteenpäin ja nosti tarkoituksella katsettaan, ettei törmäisi enää kehenkään.

”Lähetän sinulle viestin myöhemmin, äiti”, Daisy sanoi ja sujautti kätensä Laran käsikynkkään, kun he seurasivat Tomia.

Ryhmä kulki halki vilkkaan aukion patsaineen ja turisteineen ja kääntyi Whitehallin kadulle, ohitti Westminster Abbeyn ja parlamenttitalon. He ylittivät tien siinä, missä kadut kapenivat.

”Tässä lukee, että olemme perillä”, Tom sanoi ja nosti katseensa kännykästä isoon ja vanhaan kaupunkirivitaloon. ”Tämä sen täytyy olla.”

Kun he olivat menneet sisälle, vastaanottovirkailija ohjasi heidät käytävälle, missä pukumies ojensi heille lasilliset appelsiinimehua hopeatarjottimelta. Jokainen otti lasin, ja he astuivat suureen juhlasaliin, jonka pyöreät pöydät oli koristeltu kukkasin.

Lounas oli ylellinen seitsemän ruokalajin ateria, jossa pieniä annoksia tuotiin yksi toisensa jälkeen.

”Ei yhtä hyvää kuin rouva Burtin tekemä ruoka”, Rufus sanoi Tomille ja ahmaisi siron, taiteellisen jälkiruoan yhdellä hotkaisulla. ”Minulla on vieläkin nälkä.”

Iäkäs mies asteli hitaasti lavalle. ”Kröhöm”, hän sanoi mikrofoniin. ”Kiitos kaikille, että olette saapuneet tänne Lontoon egyptologisen seuran vuosittaiseen lounasjuhlaan. Haluan myös esittää erityiskiitoksen Seikkailijoille, jotka ovat täällä tänään.”

”Woop, woop”, huudahti Rufus, nousi ylös ja pamautti nyrkillään ilmaa. Haudanvakava hiljaisuus laskeutui saliin, ja hän luikahti hitaasti takaisin tuolilleen. Lara pudisti päätään.

”Tuota, aivan”, puhuja jatkoi lavalla. ”Ennen kuin aloitamme tilaisuutemme verkostoitumisosuuden, luovutan tämän laatan Seikkailijoille kiitoksena heidän osuudestaan kahden merkittävän egyptiläisaarteiden löytymiseen pelkästään tänä vuonna. Lara, Rufus, Tom ja Barney, olkaa hyvät ja tulkaa lavalle.”

Nelikko asteli lavalle yleisön taputtaessa hillitysti. Lapset kättelivät juontajaa, ja myös Barney nosti hännelle tassua.

”Haluan myös antaa kunniaininnan Dee Okoyelle, Logan Jacobsille, Karim Salibille, Maye Salibille ja

Aaliyah Khanille, jotka auttoivat aarteiden löytämisessä mutta eivät päässeet paikalle –”

Ovi pamahti auki ja paikalle pelmahti mies, joka työnsi paitaansa housuihin ja harppoi nopeasti kohti lavaa.

”Täällä ollaan”, mies sanoi, hyppäsi portaat ylös ja otti kiinni pelästyneen puhujan kädestä. ”Logan Jacobs, mukava tavata! Hei kaikille.”

Barney heittäytyi ilahtuneena vasten Logania, ja yleisö puhkesi raikuviin aplodeihin. Kuului useita kuiskeita *Loganin viidakkoreissusta*, joka oli Loganin entisen tv-ohjelman nimi. Pari naista tuli lavalle ottamaan selfieitä, joiden taustalla näkyi Logan. Hän poseerasi molempien kanssa peukkua näyttäen ja hymyili leveästi.

”Miksi hän saapuu aina noin hullu paniikki päällä?” Lara sanoi Tomille ja Rufukselle matalalla äänellä.

”Katsokaa Daisyä”, Tom kuiskasi. He kääntyivät kohti pöytänsä ja näkivät Daisyn viilentävän itseään ruokalistalla ja tuijottavan kattoon.

”Yök”, Lara sanoi kulmiaan kurtistaen.

Logan kääntyi lasten puoleen. ”Jäikö minulta lounas välistä?”

”Jäi!” he kaikki huudahtivat.

”Hitto.”

”Kröhöm”, yskäisi juontaja, joka yritti saada esitelyn taas hallintaansa. ”Meillä on kunnia esitellä täällä tänään pieni valikoima aarteita viimeisimmästä löydöksestä, jonka olemme saaneet lyhytaikaiseen lainaan Egyptin kansallismuseosta.”

Miehen jatkaessa puhumistaan Laran katse vaelsi yleisössä. Hän kiinnitti huomionsa salin takaosaan, missä hän näki noin kuusikymppisen naisen, jolla oli lyhyet vaaleat hiukset. Nainen piteli vasenta kättään korvansa päällä ja näytti puhuvan hiljaa.

Hänellä on mikki, Lara ajatteli. Nainen ei todellakaan näyttänyt kuuluvan turvahenkilöstöön, sillä hän oli pukeutunut kukkakuvioiseen takkiin ja beigeihin housuihin. Hän katsahti ylös ja kohtasi Laran katseen, lopetti puhumisen ja hymyili Laran mielestä teennäisellä tavalla.

”No niin, nauttikaa olostanne ja tutkikaa toki Akhmimin temppelin esineistöä neljännessä kerroksessa”, juontaja sanoi lopuksi.

Yleisö taputti hiljaa. Lara alkoi laskeutua portaita alas kävelläkseen lähemmäs salin takaosassa olevaa naista, mutta joku mies ilmestyi hänen eteensä.

”Hei, Lara”, mies sanoi, tarttui Laran käteen ja puristi sitä innokkaasti. ”Olen Humphrey, ja voisi sanoa,

että olen Egypti-fani. Olin innoissani, kun luin seikkailuistanne sanomalehdestä. Sanoin äidilleni juuri tänä päivänä, että tulen tänne tapaamaan teitä kaikkia. Hei, Tom! Hei, Rufus! Hei, nuori Barney! Heipä heipä hei!” Humphrey puhua pulputti lapsille herkeämättä, ja hänen päänsä keikkui innosta, eikä hän antanut minkäänlaista mahdollisuutta vastata tai lähteä pois. Lara katsoi yli-innokkaan miehen ohi ja huomasi salin takaosan naisen ottavan pois korvakuulokkeensa ja kävelevän hitaasti baarille korkeilla koroillaan.

Rufus etsi epätoivoisesti jonkinlaista pakokeinoa huoneesta. Hän huomasi Loganin, joka viihdytti fani-ryhmää ja poseerasi uusissa kuvissa. Sitten hän näki tätinsä, joka seisoi Daisyn vieressä.

”Sarah-täti”, hän huusi ja viittilöi rouva Jacobsia luokseen heidän pöytänsä luota. ”Tule tapaamaan Humphreytä! Hänestä olisi *upeaa* jutella työstäsi yliopistolla.”

Ennen kuin rouva Jacobs ehti sanoa mitään, Humphrey tarrasi häntä kädestä ja antautui keskusteluun. Rufus livahti tiehensä Tom, Lara, Daisy ja Barney kannoillaan.

”Hän ei näytä tyytyväiseltä”, Tom sanoi vilkaistessaan Laran olkapäähän yli ja nähdessään rouva Jacobs-paran kerta kaikkiaan juttukaverinsa saartamana.

”Huomasin jotain aika outoa, kun olimme lavalla”, Lara sanoi. Mutta ennen kuin hän ehti kertoa muille, huoneeseen ryntäsi turvamies, jonka silmät olivat laajenneet järkytyksestä.

”Meidät on ryöstetty!” hän huusi, ja kaikki salin vie-raat jähmettyivät niille sijoilleen. ”Egyptiläinen aarre on poissa!”